

NAGY GÁBOR

Dunya

Eleinte – még nem volt fürdőszoba,
 budi az udvaron, a *tyúkgarádics*
 mellett – egy ágyban aludtam nagyanyámmal,
 papa meg a rossz heverőn.
 Úgy súlyosodott rám a hűs *dunna*,
 a szuszt kiszorította belőlem,
 s láttam, amint a róka torkon
 ragadja az egyik bamba tyúkot,
 sunyin elinal. Lassan átmelegedett
 a roppant paplan, lecsendesült
 a baromfinép is, fél-öntudatlan
 még megfogadtam: megtanulom szeretni
 az ablakon átzuhogó mindennél feketébb,
 eleven sötétséget.

Madáristen

Öregmama, nagyanyai dédnagyanyám
 ritkán szólt a családi disputába,
 akkor is annyit csupán: *hő-he*,
 de ezt olyan változatos dallammal,
 hogy ha kellett, csipkelődő szarka volt,
 majd barna héja baljós árnya,
 kötényes madáristen,
 bizonyosan boszorkány, annyira ráncos,
 mégis, a bagófüstös férfibeszédben is
 övé az utolsó szó.

Dédnagyapám és a macska

Úgy állt az udvaron *Öregpapa*
 egy terhétől meghajló szilvafa
 árnyéka mellett, meggörcbült háttal,
 óriás tenyerét nyújtva a föld felé:
Cica, cicc-nee, cica...
 Barátommal zavartan kuncogtunk,
 nemrég láttuk Weöres Sándort a tévében,
 dédnagyapám-pózban kuncsorog
 bizonyosságért, hogy még elevenek
 közt van, szólongatja hiába a macskát,
 nézik egymást mozdulatlan,
 tudván tudva, a másikat is
 azok a régi egyiptomiak faragták.

NAGY GÁBOR (1972) Budapest

Apróhirdetés

Amikor frissen megözvegyült nagyapámmal
társkereső nőhöz robogtunk a *Szamarán*,
kiskamaszként éreztem némi szégyent,
nem igazodtam el apám zavarán sem,
midőn az egyik házból kilépve megcsapott
az átvállalt öröm: ennek az asszonynak
úgy *ciceréltek* a mellei, mint szőlőkacsok
a hajnali dérben – *bár hátrányára szóljon,*
mert olyan süket, de olyan...

